

um breyting á lögum nr. 44 9. maí 1947, um varnir gegn útbreiðslu næmra sauðfjár-sjúkdóma og útrýmingu þeirra, og lögum nr. 47 1950.

(Eftir 2. umr. í Nd.)

1. gr.

Á eftir síðustu málsgrein 1. gr. komi ný málsgrein, svo hljóðandi:

Ef riðuveiki eða kýlapest valda eða eru taldar líklegar til að valda stórfelldu tjóni á sauðfé, getur ráðherra ákveðið, að fyrirhæli laga þessara nái einnig til þeirra, eftir því sem við á, s. s. fyrirskipun um niðurskurð og bætur (uppeldis-styrkur).

2. gr.

Á eftir síðustu málsgrein 13. gr. komi ný málsgrein, svo hljóðandi:

Heimilt er sauðfjársjúkdómanefnd að bæta að nokkru tjón vegna banns við flutningum sauðfjár og nautgripa yfir varnarlinur, ef sýnilegt er, að búfjáreigandi verður fyrir varanlegu tjóna vegna bannsins. Skal sauðfjársjúkdómanefnd ákveða upphæð bótanna hverju sinni.

3. gr.

Fyrsti málsliður 35. gr. orðist svo:

Líflömb, sem keypt hafa verið, skal hver fjáreigandi hafa í strangri gæzlu fyrsta missirið eftir að þau hafa verið flutt, og getur sauðfjársjúkdómanefnd fyrirskipað algera innistöðu þeirra um lengri eða skemmri tíma, ef hún telur þörf á.

4. gr.

4. málsgrein 37. gr. orðist svo:

Þeir, sem eru hættir búskap eða sauðfjáreign þegar niðurskurður fer fram, eða eru fluttir burt af fjárskiptasvæðinu, fá ekki bætur. Öðrum, sem eru að hætta búskap eða sauðfjáreign á þeim tíma, sem fjárskipti standa yfir, eða breyta til um atvinnu, skal ekki greiða fullar bætur, heldur í hlutfalli við það tjón, sem ætla má að þeir hafi orðið fyrir við niðurskurðinn. Skal sauðfjársjúkdómanefnd meta slíkar bætur.

5. gr.

38. gr. (4. gr. laga nr. 47/1950) orðist svo:

Ríkissjóður skal greiða fjáreigendum afurðatjónsbætur, sem svarar $\frac{3}{4}$ lambsverðs á bótaskylda kind. Skal Framleiðsluráð landbúnaðarins ákveða það, með hliðsjón af meðalvænleik lamba tvö undanfarin ár á hverju fjárskiptasvæði og því verðlagi á landbúnaðarafurðum, sem fjáreigendur fá það haust, sem bætur eru greiddar. Fyrstu bætur skal greiða ári eftir niðurskurð.

Kostnað við flutning líflamba á langleiðum inn á fjárskiptasvæði og yfirum-sjón sauðfjársjúkdómanefndar greiðir ríkissjóður.

Kostnað við fjárkaup og innan sveitar flutning á fé á fjárskiptasvæðum svo og flutningskostnað innan fjárskiptasvæða greiði fjáreigendur sjálfir.

Fjáreigendur skulu eiga kost á að fá keypt líflömb, er nemur 80% af bóta-skyldri fjártölu. Skal ef unnt er útvega þau á fyrsta hausti, sem lömb eru flutt inn á fjárskiptasvæði. Ef ekki fæst sú lambatala, skal útvega það, sem til vantar, á næsta hausti, ef fjáreigendur óska.

Takist ekki á fyrsta hausti, sem lömb eru flutt, að útvega 80% móti bótaskyldri fjártölu, en bændur óski að fá svo mörg lömb, ber ríkissjóði að greiða afurðatjóns-bætur, $\frac{3}{4}$ lambsverðs á kind á þá tölu, sem til vantar. Skal greiða þær bætur tveim árum eftir að lömb eru fyrst flutt inn á svæðið.

Framlag ríkissjóðs skal á hverjum tíma vera til tryggingar greiðslu á andvirði seldra líflamba.

Stjórnnum fjárskiptafélaga er heimilt að ráðstafa líffé til fjáreigenda að nokkru með hliðsjón af tekjumöguleikum þeirra, ef mjög fátt líffé er fánlegt.

6. gr.

39. gr. (5. gr. laga nr. 47/1950) orðist svo:

Reynist óumflýjanleg nauðsyn að hafa einhver svæði sauðlaus árlangt, eftir að niðurskurður hefur farið fram, skal ríkissjóður greiða fjáreigendum vegna af-urðatjóns $\frac{3}{4}$ lambsverðs fyrir hverja bótaskylda kind, eða styrkja þá til að breyta til um búskaparhætti, er veiti þeim eigi minni bætur, enda sé það hagkvæmara fyrir ríkissjóð að dómi nefndarinnar. Þessar bætur skal greiða tveim árum eftir niður-skurð. Að öðru leyti skal framlagið greitt eins og fyrir er mælt í 38. gr.

7. gr.

42. gr. (7. gr. laga nr. 47/1950) orðist svo:

Nú telur sauðfjársjúkdómanefnd nauðsynlegt að útrýma sauðfjársjúkdómi með niðurskurði á sýktu eða grunuðu svæði, og skal hún þá senda landbúnaðarráðherra röksuddar tillögur þar um. Getur ráðherra þá fyrirskipað niðurskurð, hvort sem atkvæðagreiðsla um fjárskipti hefur farið fram á svæðinu eða ekki. Bætur skal greiða fjáreigendum samkvæmt ákvæðum þessara laga. Verði krafizt mats vegna niðurskurðarins, eftir gildandi lögum um eignarnám, er matsmönnum skylt að taka til greina sýkingu fjár á svæðinu eða yfirvofandi sýkingarhættu.

8. gr.

Í stað „10000“ í 45. gr. laganna komi: 50000.

9. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

10. gr.

Þegar lög þessi hafa hlotið staðfestingu, skal fella meginmál þeirra ásamt meginmáli laga nr. 47/1950 inn í meginmál laga nr. 44/1947 og gefa þau út svo breytt.